

Πλατεῖα Ἀλεξάνδρας

Σὰν ἄγγιγμα ἀνεπαίσθητο,
 καὶ τὸ ἐρώτημα δειλὸ στὰ χεῖλη :
 «τίς μου ἤψατο;», γιατί «ἔγνω τῷ σώματι,
 ὃ γέγονεν ἐπ' ἐμοῖ» (Μάρκου 5, 25-34).
 Περραστικός ἀπὸ δίπλα μου στήν ἔξοδό Σου
 πρὸς τὴν εἴσοδο,
 ἔτσι σκυμμένος ὅπως ἤμουνα,
 αἰσθάνθηκα τὸ πέρασμά Σου.
 Ὅπως σπαθὶ τιναγμένο ἀπὸ χέρι ἐπιδέξιο
 χαράσσει ἀκροθιγῶς τὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου,
 ἔτσι ἔνοιωσα χαραματιά,
 πὸν μέσα της περνᾶ πνοὴ ζωῆς,
 σφραγίδα ἀνεξίτηλη.
 Μάτια κλειστὰ κι ἡ ἀκοὴ ὀξεία
 ν' ἀκούει τὸ «δι' εὐχῶν»
 καὶ νὰ διαισθάνεται, τὰ βλέφαρα μισάνοικτα,
 κάτι σὰ σούρσιμο μανδύα πὸν διέρχεται.
 Τότε, Τὸν «βλέπει»
 νὰ προχωρεῖ δορυφορούμενος.
 Μένει ἐκστατικός, θεᾶται μυστικὰ
 κι οὔτε νὰ σηκωθεῖ πὸς πρέπει
 περνάει ἀπὸ τὸ λογισμό του.
 Καθηλωμένος, ἐκεῖ, στήν πρώτη του θέση,
 ν' ἀναλογίζεται ἐκείνη τὴ στιγμή
 πὸν πέρασε κι ὁμως ξαναέρχεται, ἔτι καὶ ἔτι.
 «Καλὸν ἔστιν ἐμὲ ὧδε εἶναι» ψιθυρίζει.
 Αὐτὸ σκέπτεται καὶ παραμένει.
 Εὐγνωμοσύνη πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ του
 πὸν ὁ Θεὸς τὸν καταδέχεται
 καὶ εἰσχωρεῖ στὰ μικρὰ πράγματα
 καὶ κάνει αἰσθητὴ τὴν παρουσία Του
 καὶ τὴν ἀντίληψή της.
 Ψωμί, κρασί, ἄρτος καὶ οἶνος
 πολλαχῶς ὀνομαζόμενα
 μὰ στήν οὐσία σῶμα καὶ αἷμα
 πὸν σαφῶς μᾶς διδάσκουν
 «τοῦ Θεοῦ τὸ ἄγνωστον καὶ τὸ γνωστόν».
 Ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται περνάει
 καὶ κάνει τίς καρδιές νὰ φλέγονται,
 ἄφλεκτοι βᾶτοι.

Κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν
νὰ μὴν ὀσμίζεται τί τοῦ συμβαίνει.
Αὐτὴ ἢ θύμηση νὰ τὸν κρατᾷ εὐφρόσυνο στὸ νῦν
καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

*Προηγιασμένη, τὴν πρώτη Τετάρτη τῶν Νηστειῶν,
στὸν Ἱ. Ν. Ἁγίας Αἰκατερίνης, Πλατεῖα Ἀλεξάνδρας, Καστέλα.*

Θεία Εὐχαριστία, Κατακόμβη Ἁγίου Καλλίστου, Ρώμη.